"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ଧରାପୃଷ୍ଠରେ ଚୈତନ୍ୟ ତାରକା, ତୁମକୁ ସାରା ବିଶ୍□କୁ ଆଲୋକ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଶିବବାବା ତୁମମାନଙ୍କର କାୟାକୁ କାଞ୍ଚନ ସଦୃଶ କିପରି କରୁଛନ୍ତି?

ଉତ୍ତର**:-** ବ୍ରହ୍ମା ମା'ଙ୍କ ଦ୍□ାରା ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ରୂପକ କ୍ଷୀର ପାନ କରାଇ ତୁମର ଆତ୍ମା ତଥା ଶରୀରକୁ କାଞ୍ଚନ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କର ମହିମାର ଗାୟନ ହେଉଛି - ତ୍□ମେବ ମାତାଶ୍ଚ ପିତା..... ଏବେ ହିଁ ତୁମେମାନେ ବ୍ରହ୍ମା ମା'ଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଜ୍ଞାନର ଦୁଗ୍ଧ ପାନ କରୁଛ, ଯାହା ଦ୍□ାରା ତୁମର ସବୁ ପାପ କଟିଯିବ । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ କାଞ୍ଚନ ଅର୍ଥାତ୍ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ତୁଲ୍ୟ ହୋଇଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ବସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେମିତି ଆକାଶରେ ତାରାମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେମିତି ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଗାୟନ ହେଉଛି - ତୁମେମାନେ ଧରିତ୍ରୀର ତାରକା । ସେହି ତାରାମାନଙ୍କୁ ନକ୍ଷତ୍ର ଦେବତା କୁହାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ସେମାନେ ତ ଦେବତା ନୁହଁନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହିଁ ସେହି ତାରାମାନଙ୍କଠାରୁ ମହାନ, ବଳବାନ ଅଟ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ତାରକାମାନେ ସାରା ବିଶ୍□କୁ ଆଲୋକିତ କରୁଛ । ତୁମେମାନେ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ତୁମର ହିଁ ଉତ୍ଥାନ ଏବଂ ପତନ ହେଉଛି । ସେହି ତାରାମାନେ ତ ପୃଥିବୀ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚକୁ ଆଲୋକିତ କରିବା ପାଇଁ ଆଲୋକ ଦେଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଦେବତା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଦେବତା ହେଉଛ, ତୁମେ ହିଁ ସାରା ବିଶ୍□କୁ ଆଲୋକିତ କରୁଛ । ଏବେ ତ ସାରା ବିଶ୍□ରେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଖେଳି ଯାଇଛି । ସମସ୍ତେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ବାବା ତୁମ ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବତା ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଦେବତା କହୁଛନ୍ତି । କେଉଁ କେଉଁ ସ୍ଥାନରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚିହ୍ନର ପତାକା ଲଗାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ନିଜକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେମାନେ ହିଁ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଅଟ । ତେଣୁ ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭାରତ ବର୍ତ୍ତମାନ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ରହିଛି । ଭାରତକୁ ପୁଣି ଆଲୋକିତ କରିବାକୁ ପଡିବ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇ ପଡିଥିଲ, ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଡ୍ରାମାର ପ୍ଲାନ୍ ଅନୁସାରେ ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ଭାରତକୁ ମୁଁ ଆସୁଛି । ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ବିଷୟରେ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଏହି ଯୁଗକୁ ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣୁଛ, ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଦେବତା ହେଉଛ । ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ କୁହାଯିବ - ନକ୍ଷତ୍ର ଦେବତାୟ ନମଃ । ଏବେ ତୁମେ ପୂଜାରୀରୁ ପୂଜ୍ୟ ହେଉଛ । ସେଠାରେ (ସତ୍ୟଯୁଗରେ) ତୁମେ ପୂଜ୍ୟ ହେଉଛ । ଏହି କଥାକୁ ମଧ୍ୟ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ନା । ଏହାକୁ ହିଁ ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଏ । ଏଥିରେ କେବେ କାହା ସହିତ ଲଢେଇ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଶିକ୍ଷକ ସାଧାରଣ ରୀତିରେ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ସାଧାରଣ ରୀତିରେ ପଢୁଛନ୍ତି । ଏଥିରେ କେବେ କୌଣସି ଲଢେଇର କଥା କୁହାଯାଉନାହିଁ । ଇଏ କ'ଣ ନିଜକୁ ଭଗବାନ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ, ଆମକୁ ନିରାକାର ଶିବବାବା ହିଁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । ସିଏ କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଧାର ସୂତ୍ରରେ ନେଉଛି । ଭାଗୀରଥ ଶବ୍ଦ କାହିଁକି କୁହାଯାଏ? କାହିଁକି ନା ଇଏ ବହୁତ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ ଅଟନ୍ତି । ଯିଏକି ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହେଉଛନ୍ତି ତେବେ ଭାଗୀରଥ ହେଲେ ନା । ସବୁର ଅର୍ଥକୁ ଜାଣିବା ଆବଶ୍ୟକ ନା । ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ଜ୍ଞାନ । ଦୁନିଆରେ ତ କେବଳ ମିଥ୍ୟା ହିଁ ମିଥ୍ୟା କହୁଛନ୍ତି । କଥାରେ ଅଛି ନା - ସତ୍ୟର ନୌକା.... ଆଜିକାଲି ତ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଭଗବାନ ବାହାରିଲେଣି । ନିଜକୁ ତ ଛାଡ, କିନ୍ତୁ ପଥର କଙ୍କଡକୁ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କୁ କେତେ କ'ଣ କହିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା ବସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏଭଳି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେମିତି ଲୌକିକ ପିତା ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଲୌକିକ ପିତା, ପିତା ସହିତ ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଗୁରୁ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ପିତା ପାଖରେ ଜନ୍ମ ହୁଏ, ତା'ପରେ ଟିକିଏ ବଡ ହେଲା ପରେ ପାଠ ପଢିବା ପାଇଁ ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ହୁଏ । ପୁଣି ଷାଠିଏ ବର୍ଷ ପରେ ଗୁରୁଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ଜଣେ ହିଁ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ସତ୍‌ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ହେଉଛି ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ପାଠ ଆତ୍ମା ହିଁ ପଢୁଛି । ଆତ୍ମାକୁ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଏ ନା । ବାକି ଶରୀରର ଅନେକ ନାମ ରହିଛି । ବିଚାର କର - ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ନାଟକ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାହା ସବୁ ହେଉଛି ସେ ସବୁ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ... ଏଥିରେ କୌଣସି ନୂଆ କଥା ନାହିଁ । ଏହା ଅନାଦି ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା ଯାହାକି ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଏଠାରେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ପାର୍ଟଧାରୀ । ତେବେ ଆତ୍ମା କେଉଁଠି ରହୁଛି? ତେବେ କହିବା ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜ ଘର ପରମଧାମରେ ରହୁଛୁ ପୁଣି ଏଠାକୁ ବେହଦର ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛୁ । କିନ୍ତୁ ବାବା ତ ସର୍ବଦା ସେହିଠାରେ ହିଁ ରୁହନ୍ତି । ସିଏ କେବେ ପୁନର୍ଜନ୍ମରେ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସେହି ରଚୟିତା ପିତା ନିଜର ଏବଂ ରଚନା ସାର କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଯାହା ଦ୍□ାରା ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସ୍□ଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେଉଛ । ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ଅନ୍ୟମାନେ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ କାରଣ ସେମାନେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ସ୍□ଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ବୋଲି ମନେ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟକୁ କାହିଁକି ସ୍□ଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ କୁହାଯାଉଛି, ଏକଥା ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ଯେତେବେଳେ ଶୂଦ୍ର ବର୍ଣ୍ଣର ଥିଲେ ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଥିଲେ, ଏବେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନେ

ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଦେବତାମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ହେବେ । କିନ୍ତୁ ଚରିତ୍ର ବଦଳିଯିବ । ଯେତେବେଳେ ରାବଣ ଆସୁଛି ତୁମର ଚରିତ୍ର କେତେ ବିଗିଡି ଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହି ବିକାର ରହିବ ନାହିଁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ତୁମକୁ ଅମରକଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମେ ଅନେକ କଥା ଶୁଣିଥିବ । ସେମାନେ କୁହନ୍ତି - ଅମରନାଥ ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ କଥା ଶୁଣାଇଲେ । ତେବେ ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ ଶଙ୍କର ଶୁଣାଇବେ ନା । ଶିବ କିପରି ଶୁଣାଇବେ । ସେହି କଥା ଅର୍ଥାତ୍ କାହାଣୀକୁ ଶୁଣିବା ପାଇଁ କେତେ ଅସଂଖ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ସେହି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଏମିତି କେବେ କହୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଭକ୍ତି ଖରାପ ଜିନିଷ । ନା, ସିଏ ଅନାଦି ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ଏହା ହିଁ ମୁଖ୍ୟ କଥା । ଭଗବାନୁବାଚ - ମନମନାଭବ । ତେବେ ଏହାର ଅର୍ଥ କ'ଣ? ବାବା ଆସି ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମୁଖ ଦ୍□ାରା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଯାଙ୍କୁ ଗୋମୁଖ କୁହାଯାଏ । ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଛନ୍ତି - ତୁମେ ହିଁ ମାତା, ତୁମେ ହିଁ ପିତା.... ଯାଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ଏହି ମାତାଙ୍କ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ) ଦ୍□ାରା ତୁମକୁ ପୋଷ୍ୟ ରୂପେ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ ଦ୍□ାରା ମୁଁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦୁଗ୍ଧ ପାନ କରାଉଛି, ଯାହା ଦ୍□ାରା ତୁମର ସବୁ ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇ ଯାଉଛି ଏବଂ ଆତ୍ମା କଞ୍ଚନ ହୋଇଯାଉଛି । ତେଣୁ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ କଞ୍ଚନ(ପବିତ୍ର) ମିଳୁଛି । ଆତ୍ମାମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର କଞ୍ଚନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ ସିଢୀରେ ତଳକୁ ଖସୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝିଗଲଣି ଯେ, ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଯେତେବେଳେ ପବିତ୍ର ଥିଲୁ, ସେତେବେଳେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଥିଲା ପୁଣି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରରେ ଆସିଲୁ । ଏବେ ଆଉ ପବିତ୍ର ନାହୁଁ । ଏବେ ତ ୯ କ୍ୟାରେଟ୍ ହିଁ କୁହାଯିବ । ଶେଷରେ ଅଳ୍ପ କିଛି ଅଂଶ ରହୁଛି । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖାଲି ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । କିଛି କିଛି ଶାନ୍ତି ରହୁଛି । ବାବା ତା'ର ଉଦାହରଣ ମଧ୍ୟ ବତାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ଉଦାହରଣ । ଏବେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ସାରା ଜ୍ଞାନ ଆସିଗଲାଣି । ତୁମ ପାଖରେ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା । ବାବା ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାରେ ଯେଉଁ ଖାଦ ରହିଛି ତାହା କିପରି ବାହାରିବ? ସେଥିପାଇଁ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ର । ତୁମେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଏହି ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରରେ ଜଣେ ଜଣେ ସ୍□ତନ୍ତ୍ର ସେନା । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଯେତେ ଚାହିଁବ ସେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିପାରିବ । ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାର କାମ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କର । କେଉଁଠାକୁ ବି ଯାଅ, ପରସ୍ପରକୁ ସାବଧାନ କରି ଚାଲ, କୁହ - ମନମନାଭବ । ଶିବବାବା ସ୍ମୃତିରେ ଅଛନ୍ତି? ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଏହି ଇଶାରା ଦେବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ପାଠପଢା ହିଁ ଇଶାରାର, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ କାୟା କଞ୍ଚନ ହୋଇଯାଉଛି । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରିଦେଉଛି । ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଗଲ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହୋଇଗଲ । ପୁଣି ବିଶ୍□ରେ ରାଜତ୍□ କରିବ । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ହେଲେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ବାକି ବାବା ତ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ତ ସତ କଥା ନା । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ତୁମେ ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଚାଲିବ ତେବେ ତୁମର ଆତ୍ମା ଏକଦମ୍ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ, ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ତୁମେମାନେ କେତେ ଥର ତମଃପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହୋଇଛ! ଏହି ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଯାହାର କେବେ ଅନ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ । ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଆସୁଛି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମୋତେ ଏହି ଛି ଛି ଦୁନିଆରେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଉଛ । ତେବେ କିଭଳି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଉଛ? କହୁଛ ଆମ ପତିତମାନଙ୍କୁ ଆସି ପବିତ୍ର କର । ବାଃ ତୁମର ନିମନ୍ତ୍ରଣ! କହୁଛ ଆମକୁ ଶାନ୍ତିଧାମ ସୁଖଧାମକୁ ନେଇ ଯାଅ, ତେବେ ମୁଁ ତୁମର ଆଜ୍ଞାଧୀନ ସେବକ ହେଲି ନା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାର ଖେଳ । ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ - ଆମେ ହିଁ କଳ୍ପ କଳ୍ପ ସେହି ପାଠ ପଢୁଛୁ ଏବଂ ପାର୍ଟ ବଜାଉଛୁ । ତେବେ ଆତ୍ମା ହିଁ ପାର୍ଟ ବଜାଉଛି ନା । ଏଠାରେ ବସି ବାବା ମଧ୍ୟ ଆମ ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ତାରାଗଣଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । କେତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା । ଯେମିତି ଆକାଶରେ ତାରାକାମାନେ ଝିଲମିଲ୍ କରିଥା'ନ୍ତି । କେହି କେହି ତାରକା ବହୁତ ଉଜ୍ଜ୍□ଳ ଆଉ କେହି କେହି ତାରକା ମିଞ୍ଜି ମିଞ୍ଜି ଦେଖାଯାଉଛି ଆଉ କେହି କେହି ଚନ୍ଦ୍ରମାର ନିକଟତମ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯୋଗବଳ ଦ୍□ାରା ପବିତ୍ର ହେଉଛ ଏବଂ ଆଲୋକ ପ୍ରଦାନ କରୁଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯିଏ ଭଲ ନକ୍ଷତ୍ର, ତାଙ୍କୁ ଫୁଲ ପ୍ରଦାନ କର । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପରକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ନା । ବାସ୍ତବରେ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେହି କେହି ବହୁତ ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଥା'ନ୍ତି ଆଉ କେହି କେହି ପିଲା ସାଧାରଣ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଥା'ନ୍ତି । ସେହି ତାରକା (ଆତ୍ମା) ମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଅଟ । କିନ୍ତୁ ତୁମ ଆତ୍ମାକୁ ବାବା ପବିତ୍ର କରି ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ସମ୍ପତ୍ତି ରୂପରେ କେତେ ଶକ୍ତି ଭରୁଛନ୍ତି । ସିଏ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଶକ୍ତି ଦେଉଛି । ତୁମେମାନେ ଗାୟନ କରୁଛ ନା - ଶିବବାବା ଆପଣ ଏଠାରେ ବସି ଆମକୁ ପାଠପଢାଇ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିଦେଉଛନ୍ତି । ବାଃ, ଏମିତି ତ ଆଉ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ପାଠ ଆମ ପାଇଁ ରୋଜଗାରର ଉତ୍ସ ହୋଇଯାଉଛି ନା । ସମଗ୍ର ଆକାଶ, ପୃଥିବୀ ଆମର ହୋଇଯାଉଛି । ଯାହାକୁ ଆମଠାରୁ କେହି ଛଡାଇ ନେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତାକୁ କୁହାଯାଏ ଅଟଳ ଅଖଣ୍ଡ ରାଜ୍ୟ । ଯାହାକୁ କେହି ଖଣ୍ଡନ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । କେହି ଜଳାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ ନା । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ।

ପିଲାମାନେ ମ୍ୟୁଜିୟମ୍ ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଏହି ଚିତ୍ର ଦ୍□ାରା ନିଜର ସମାସ୍କନ୍ଦଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି - ଯେଉଁ ଚିତ୍ରର ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଛି ଭଲେ ତିଆରି କର । ବୁଦ୍ଧି ତ ସମସ୍ତଙ୍କର କାମ କରୁଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ନିମନ୍ତେ ହିଁ ଏସବୁ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରାଯାଉଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ସେବାକେନ୍ଦ୍ରକୁ କେବେ କେବେ କେହି କେହି ଆସୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଏଭଳି କ'ଣ ଯୁକ୍ତି ରଚନା କରିବା ଦରକାର, ଯାହାଦ୍□ାରା ଲୋକମାନେ ଆପେ ଆପେ ଏଠାକୁ ସ୍□ର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ଆସିବେ । ଯଦି କୌଣସି ମିଠା ଦୋକାନୀର ମିଠା ବହୁତ ସ୍□ାଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ତେବେ ତା'ର ଚାରିଆଡେ ପ୍ରଚାର ହୋଇଯାଇଥାଏ । ସମସ୍ତେ ଜଣେ ଜଣକୁ କହିବେ ଅମୁକ ଦୋକାନକୁ ଯାଅ । ସେହିଭଳି ଏହା ମଧ୍ୟ ସବୁଠାରୁ ସ୍□ାଦିଷ୍ଟ ଏକ ନମ୍ବର ମିଠା । ଏଭଳି ମିଠା ଆଉ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଜଣେ ଦେଖିଗଲେ ପୁଣି ଅନ୍ୟକୁ ଯାଇ ଶୁଣାନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସର୍ବଦା ଏହି ବିଚାର ଆସୁଛି ଯେ ଭାରତ କିଭଳି ସ୍□ର୍ଣ୍ଣିମ ଯୁଗକୁ ଆସିବ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମେମାନେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ କେତେ ବୁଝାଉଛ । କିନ୍ତୁ ପଥରବୁଦ୍ଧି ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଶିକାର କରିବା ମଧ୍ୟ ଶିଖିବାକୁ ପଡୁଛି ନା । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଛୋଟ ଶିକାର କରିବା ଶିଖାଯାଉଛି । ପୁଣି ବଡ ଶିକାର ପାଇଁ ସେଭଳି ଶକ୍ତି ଥିବା ଦରକାର ନା । ଦୁନିଆରେ କେତେ ବଡ ବଡ ବିଦ୍□ାନ ପଣ୍ଡିତମାନେ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢି ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ ଲାଭ କରିଛନ୍ତି । ନିଜକୁ କେତେ ବଡ ଅଧିକାରୀ ମନେ କରୁଛନ୍ତି । ବନାରସରେ ସେମାନଙ୍କୁ ବଡ ବଡ ଉପାଧି ମିଳିଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା କହିଥିଲେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ବନାରସରେ ସେବାର ପରିସର ତିଆରି କର । ବଡ ବଡ ଲୋକଙ୍କ ମୁଖରେ ପ୍ରଶଂସା ହେଲେ ଯାଇ କେହି ଶୁଣିବେ । ଛୋଟମାନଙ୍କର କଥା ତ କେହି ଶୁଣନ୍ତି ନାହିଁ । ବିଜ୍ଞ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ, ଯେଉଁମାନେ କି ନିଜକୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ଅଧିକାରୀ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ନିଜ ନାମରେ କେତେ ବଡ ବଡ ଉପାଧି ରଖିଥା'ନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏତେ ବଡ ଉପାଧି ନାହିଁ । ଏବେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି ପୁଣି ତା'ପରେ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ରାଜ୍ୟ ହେବ । ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ଭକ୍ତି ହୁଏ ନାହିଁ । ପୁଣି ଭକ୍ତିରେ ଜ୍ଞାନ ନ ଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା ଏକଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଏଭଳି ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେପରି ସମ୍ମୁଖରେ ସବୁ ଆତ୍ମା ବସିଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଦେହର ଅଭିମାନକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେମିତି ଆକାଶରେ ତାରାମାନଙ୍କର ଝିଲ୍‌ମିଲ୍ ଲାଗି ରହିଛି ସେମିତି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଝିଲ୍‌ମିଲ୍ ଲାଗି ରହିଛି । କେହି କେହି ବହୁତ ଉଜ୍□ଳମୟ ତାରକା ହୋଇଗଲେଣି । ଏମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ପୃଥିବୀର ତାରା ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଏ । ଏହି ଦୁନିଆ ବେହଦ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ଅଟେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଦୁନିଆରେ ହଦର ରାତି ଏବଂ ଦିନ ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ଅଧାକଳ୍ପର ରାତି ଏବଂ ଅଧାକଳ୍ପର ଦିନ ଯାହାକି ବେହଦର ଅଟେ । ଦିନରେ ତ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିଛି । କେଉଁଠି ଧକ୍କା ଖାଇବାକୁ ପଡି ନ ଥାଏ । ଜ୍ଞାନରେ ସୁଖ ଏବଂ ଭକ୍ତିରେ ହେଉଛି ଦୁଃଖ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୁଃଖର ନାମ ହିଁ ନାହିଁ କାରଣ ସେଠାରେ କାଳ ନଥାଏ । ତୁମେମାନେ ଏବେ କାଳ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ସେଠାରେ ମୃତ୍ୟୁର ନାମ ହିଁ ନାହିଁ କାରଣ ତାହା ଅମରଲୋକ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ବାବା ଆମକୁ ଅମରଲୋକକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଅମରକଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମ ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାରା ଚକ୍ର ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର ବ୍ରହ୍ମଲୋକ । ସେଠାରୁ ଏଠାକୁ କର୍ମାନୁସାରେ ପାର୍ଟ ବଜାଇବା ପାଇଁ ଆସୁଛେ । ଅନେକ ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି, ବାବା ତ ଜଣ-ଜଣ କରି ସମସ୍ତଙ୍କ ବିଷୟରେ କହିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତରେ ବତାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । କେତେ ଶାଖା ପ୍ରଶାଖା ସବୁ ରହିଛି, ସବୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ବଢି ବଢି ବୃକ୍ଷର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ । ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଧର୍ମ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ଜଣାନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ପ୍ରକୃତରେ ତୁମେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଅଟ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମର ଧର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ, କର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି ।

ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ, ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ଶାନ୍ତିଧାମର ନିବାସୀ, ପୁଣି ପାର୍ଟ ବଜାଇବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛୁ । ଏଠାରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜତ୍□ ଚାଲୁଥିଲା । ପୁଣି ଏବେ ଆସି ସଂଗମଯୁଗରେ ପହଞ୍ଚିଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ତୁମେମାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଥିଲ ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ହେଲ । ବାକି ମଝିରେ ତ ଅଧଃପତନ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ବେହଦର ଖେଳ । ଏହା କେତେ ଛୋଟ ବୃକ୍ଷ, ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର କୁଳ । ପୁଣି ଏହା କେତେ ବଡ ହୋଇଯିବ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖି ହେବ ନାହିଁ । ଆଉ ମିଶି ମଧ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ । ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ସେବାର ପରିସର ସୃଷ୍ଟି କରାଯାଉଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦିଲ୍ଲୀ, ବନାରସରେ ସେବାର ପରିସର ସୃଷ୍ଟି କର । ତୁମେମାନେ ଯୋଗବଳ ଦ୍□ାରା ସାରା ଦୁନିଆ ଉପରେ ଏକ ରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନା କରୁଛ, ତୁମମାନଙ୍କୁ କେତେ ଖୁସି ଲାଗୁଛି । ସେବା ଅର୍ଥେ କିଏ କେଉଁ ଆଡେ, ଆଉ କିଏ କେଉଁ ଆଡେ ଯାଉଛନ୍ତି ନା । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର କଥାକୁ କେହି ଶୁଣୁନାହାଁନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଏଠାକୁ ବଡ ବଡ ଲୋକ ଆସିବେ, ଖବରକାଗଜରେ ବାହାରିବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ବୁଝିବେ । ଏବେ ତ ଛୋଟ ଛୋଟ ଶିକାର କରୁଛ । ବଡ ବଡ ସାହୁକାରମାନେ ତ ଏହି କଳିଯୁଗକୁ ହିଁ ନିଜ ପାଇଁ ସ୍□ର୍ଗ ମନେ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାକୁ ତ ଗରୀବମାନେ ଆସି ନିଜର ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି - ବାବା, ମୋର ତ କେବଳ ଆପଣ ଆଉ ଅନ୍ୟ କେହି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏପରି ସେତେବେଳେ କରିପାରିବ, ଯେତେବେଳେ ମୋହ ମମତା ସାରା ଦୁନିଆରୁ ତୁଟିଥିବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ଆତ୍ମାକୁ କାଞ୍ଚନ କରିବା ପାଇଁ ପରସ୍ପରକୁ ସାବଧାନ କରିବାକୁ ହେବ । ମନମନାଭବ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହେବାର ଶିକ୍ଷା ଦେବାକୁ ହେବ । ଯୋଗବଳ ଆଧାରରେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଚମକୁଥିବା ତାରକା ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ଏହି ବେହଦ ଏବଂ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନାଟକକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ସ୍□ଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଜ୍ଞାନର ଅଞ୍ଜନ ଦେଇ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଅଜ୍ଞାନ ରୂପକ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରୁ ବାହାର କରିବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ**:-** ବାଳକ ତଥା ମାଲିକ ପଣିଆର ସ୍ମୃତି ଦ୍□ାରା ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ନିଜର କରୁଥିବା ସ୍□ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ଭବ ।

ବତ୍ତର୍ମାନ ସମୟରେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ କେବଳ ବାଳକ ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ତାନ ନୁହେଁ ବରଂ ବାଳକ ହିସାବରେ ମାଲିକ ଅଟ, ଗୋଟିଏ ହେଲା ସ୍□ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହିସାବରେ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଗୁଡିକର ମାଲିକ, ଦ୍□ିତୀୟରେ ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିର ମଧ୍ୟ ମାଲିକ ଅଟ । ଯେହେତୁ ସ୍□ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ଅଟ, ତେଣୁ ସ୍□ ର ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ସମସ୍ତ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଗୁଡିକ ତୁମର ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବା ଦରକାର । କିନ୍ତୁ ସମୟ ଅନୁସାରେ ମାଲିକ ପଣିଆର ସ୍ମୃତିକୁ ଭୁଲାଇ ନିଜର ଅଧୀନରେ ଥିବା ମନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ପାଇଁ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ମନମନାଭବର ମନ୍ତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି । ମନମନାଭବ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହିବା ଦ୍□ାରା କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବ୍ୟର୍ଥ କଥାର ପ୍ରଭାବ ପଡିବ ନାହିଁ ଏବଂ ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତି ନିଜର ବୋଲି ଅନୁଭବ ହେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ପରମାତ୍ମ ପ୍ରେମର ଝୁଲାରେ ବସି ଉଡିବା କଳାର ମଉଜ ଅନୁଭବ କରିବା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***